

CHƯƠNG BA

TIẾNG VÓ NGỰA CẦU HỒN

Hai phụ nhân vâng một tiếng rồi lui ra.

Lão nhân quay qua Yến Thanh cười hỏi:

- Bây giờ Yến lão đệ còn phủ nhận mình là người của Cửu Lão Hội nữa chăng?

Yến Thanh trầm tư một lúc hỏi lại:

- Thực sự Trần lão đứng về cánh nào?

Lão nhân giật mớ râu tóc bạc và mặt nạ quăng đi một nơi hiện chân tướng là Trần Lượng.

Đoạn lão cười nhẹ thốt:

- Khá lắm đó Yến Thanh! Lão phu khoác cái thân phận Vương Nhất Tề ẩn cư tại Kim Lăng hơn hai mươi năm qua rồi không hề bị một ai phát hiện! Lão đệ vừa nghe âm thanh là nhận được liền lão phu dưới cái lối giả tạo! Thế nào mà Mã đại ca không xem trong Yến lão đệ!

Yến Thanh hỏi:

- Còn Vương Nhất Tề chân chánh ở đâu?

Trần Lượng đáp:

- Tự nhiên là ở đây. Mỗi khi lão xuất ngoại hành sự thì lão phu thay thế lão tiếp đón bệnh nhân!

Yến Thanh lắng dịu trong lòng.

Liên Liên nói nội bộ Cái Bang không ổn, chàng chưa biết cái không ổn đó phát xuất từ đâu, dưới hình thức nào! Không ngờ lại do một chương môn lĩnh chủ thuộc hàng tám gút, chỉ kém bang chủ một gút!

Một nhân vật cao cấp lại biến mình làm gian tế cho đối phương!

Trần Lượng cười tiếp:

- Yến lão đệ quả là một trang kỳ tài tuyệt thế, với sức lực của một cá nhân lại khuynh đảo nổi Thiên Ma Giáo từng gây bão tố trên giang hồ liên tiếp hơn mười năm! Có điều lão đệ lại không ngờ là trong Thiên Ma Giáo có một nhóm người âm thầm hoạt động để tự lập!

Nhưng rồi lão tự sửa sai:

- Không! Không phải vậy! Trái lại lão đệ thừa hiểu có số người nội tuyến trong Thiên Ma Giáo cho nên khi chiến dịch bên Mạt Sâu Hồ vừa kết thúc lão đệ len lén ra đi. Với chiến dịch đó lão đệ đã giúp bọn lão phu thật nhiều. Chẳng những giúp bọn lão phu giải tán Thiên Ma Giáo mà còn giúp phát hiện kẻ chủ trì Cửu Lão Hội! Nói đi lão đệ! Hai người đó là ai?

Yến Thanh hỏi lại:

- Hai người nào?

Trần Lượng tiếp:

- Hai người mà lão đệ sắp hội diện tại đây theo ước định.

Yến Thanh hừ một tiếng:

- Tại hạ chưa biết mặt làm sao biết được là ai?

Trần Lượng bữu môi:

- Lão đệ vờ làm chi? Thoái thoác mà được với lão phu à? Đây là cuộc ước hẹn bí mật của các vị dĩ nhiên những người đó phải là nhân vật tối cao trong Cửu Lão Hội, làm gì lão đệ không biết được chứ?

Yến Thanh trầm giọng:

- Nay Trần lão! Trần lão đã từng là thành viên của Cửu Lão Hội tự nhiên phải hiểu nguyên tắc hành động của người trong hội chứ! Giữa nhau chỉ có sự liên lạc bằng ký hiệu chứ không bằng tiếp xúc cho nên không biết đối tượng của mình là ai. Họ không biết Yến Thanh làm sao Yến Thanh biết được họ?

Trần Lượng suy nghĩ một chút:

- Thôi được việc này lão phu sẽ tra cứu sau! Bây giờ lão phu hỏi lão đệ điều này, mục đích cuộc họp mặt đó là sao?

Yến Thanh đáp:

- Báo cáo kết quả công tác, thông tri cái chết của Thiên Ma Lệnh Chủ!

Trần Lượng lắc đầu:

- Việc đó củ quá rồi còn ai không hay biết nữa mà phải báo cáo!

Yến Thanh cười nhẹ:

- Là người phụ trách chân chính tại hạ phải phục lệnh, đương nhiên có sự báo cáo của tại hạ mới chính xác.

Trần Lượng hỏi:

- Lão đệ tính báo cáo như thế nào?

Yến Thanh đáp:

- Như thế này: thiên Ma Lệnh Chủ đã chết nhưng thực tế Thiên Ma Giáo vẫn còn tồn tại. Từ nay mọi công tác phải nhắm vào bản thân Mã Cảnh Long.

Trần Lượng lắc đầu:

- Đúng lắm! Đúng lắm! Lão đệ tinh tế lắm! Mà làm sao lão đệ phát hiện được Mã đại ca?

Yến Thanh cười mỉa:

- Nào phải một mình tiểu đệ phát hiện đâu! Liễu Hạo Sanh cũng có ý nghi ngờ Mã Cảnh Long từ lâu lắm rồi. Việc Mã Cảnh Long tự mình thừa nhận Hạ Kỷ Tử Bình là một sơ xuất đáng tiếc cho lão ta.

Trần Lượng phì cười:

- Lão đệ khéo nói nhảm! Kỷ Tử Bình chết bởi một mũi Xuyên Tâm Tiêu, Liễu Hạo Sanh làm sao biết được Mã đại ca hạ sát lão Kỷ!

Yến Thanh điềm nhiên:

- Cái tin Kỷ Tử Bình bị giết do Mã Cảnh Long loan đến. Quanh nơi Kỷ Tử Bình bị giết có vô số cơ quan cạm bẫy chỉ có Kỷ Tử Bình và Mã Cảnh Long biết. Còn thì ai khác là hung thủ ngoài người này khi người kia bị giết.

Trần Lượng gật đầu:

- Có lý! Lão phu thừa nhận đó là một sự sơ xuất của Mã đại ca! Bất quá Thiên Ma Lệnh Chủ chết rồi thì niềm hoài nghi của Liễu Hạo Sanh cũng được giải trừ. Tuy nhiên một sơ xuất đó đâu có đủ chứng minh sự liên can giữa Mã đại ca và Thiên Ma Lệnh Chủ!

Yến Thanh gật đầu:

- Phải! Sự sơ xuất ấy không đủ chứng minh một sự liên hệ giữa hai người. Lúc ấy tại hạ thật tình không tin lời nói của Liễu Hạo Sanh cho lắm. Tuy nhiên Mã Cảnh Long không nên khoác cái thân phận Thiên Ma Lệnh Chủ xuất hiện trước mặt tại hạ. Lão giả dạng rất khéo nhưng thính âm thì không biến đổi nổi, tại hạ vẫn có thiên tài về thính giác. Bất cứ âm thanh của ai nghe qua một lần rồi là vĩnh viễn tại hạ nhớ mãi. Ngoài ra còn có mũi Xuyên Tâm Tiêu của Liên Khiết Tâm! Vì vết thương nơi đầu vai tả của lão còn rành rành dù lão có đập nát bờ vai của Thiên Ma Lệnh Chủ cũng vô ích!

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp:

- Chẳng rõ lão Mã lớ ngớ thế nào thay vì đập nát bờ vai tả của Thiên Ma Lệnh Chủ để phi tang thì lão lại đập vào bờ vai hữu. Thành thử bờ vai tả của xác Thiên Ma Lệnh Chủ còn nguyên vẹn chẳng có một vết thương nào. Trong khi đó máu từ đầu vai tả của Mã Cảnh Long chảy xuống ròng ròng. Lão không hề thọ thương qua cuộc chiến thì vết thương đó từ đâu mà có?

Chàng lại dừng đoạn tiếp luôn:

- Giết Thiên Ma Lệnh Chủ là Mã Cảnh Long thực hiện mưu đồ chiếm đoạt địa vị của Lệnh Chủ xưng bá trong võ lâm. Vì Mã Cảnh Long là một cộng sự viên quan trọng và thân tín nên Thiên Ma Lệnh Chủ không đề phòng thành thử chuốc cái họa sát thân. Nếu có nghi ngờ gì thì Lệnh Chủ đâu có bị Mã Cảnh Long tiêu diệt dễ dàng. Muối Mã Cảnh Long cũng không làm sao thủ thắng nổi trước một Thiên Ma Lệnh Chủ có võ công quán thế!

Trần Lượng bật cười ha hả:

- Lão đệ hiểu nhiều việc quá! Chẳng hay lão đệ có đem những hiểu biết đó cáo tố với ai chưa? Nếu có thì đã cáo tố với ai?

Yến Thanh lại hỏi:

- Nếu tại hạ nói ra thì mạng sống của tại hạ có được bảo toàn chăng?

Trần Lượng lắc đầu:

- Cái đó lão đệ đừng hy vọng vô ích. Mã đại ca đã công khai lấy thân phận chân chánh xuất hiện trên giang hồ. Với thành tích vĩ đại sát diệt Thiên Ma Lệnh Chủ đại ca thừa uy tín, oai lực trở nên một tay bá giữa võ lâm. Đương nhiên không thể để cho lão đệ sống sót. Lão đệ sống sót là sẽ có một cơ hội lão đệ nói ra ẩn tình của Mã Đại ca bên trong Thiên Ma Giáo, phá hoại uy tín của Mã đại ca.

Yến Thanh nói:

- Nếu mạng sống không được bảo toàn thì đành nào cũng chết, tại hạ nói ra làm chi?

Trần Lượng tiếp:

- Chết cũng có nhiều cách chết! Chết thảm, chết sướng, chết nhanh, chết lần hồi mòn mỏi. Nếu lão đệ chịu nói thì lão phu bảo đảm một cái chết sướng cho lão đệ!

Yến Thanh lắc đầu:

- Chết sướng cũng là chết, tại hạ còn yêu đời lắm. Nếu bắt buộc phải chết thì cứ để cho chết, chết cách nào cũng là chết. Nói ra mà không sống được thì có lợi gì đâu!

Trần Lượng tặc lưỡi:

- Thế thì lão đệ chọn cái khổ rồi!

Yến Thanh lắc đầu:

- Không hẳn là như vậy đâu! Tại hạ còn một hơi thở là còn một điểm hy vọng. Hiện tại Trần Lão chế ngự huyết đạo của tại hạ nhưng Cửu Lão Hội ước hẹn tại hạ đến đây tất phải có an bài. Người của tại hạ sẽ đến đây gấp...

Trần Lượng mỉm cười:

- Dù có đến bao nhiêu cũng vô ích. Vương Nhất Tề là một trưởng lão Cái Bang từ nhiệm quy ẩn. Từ bao lâu nay trở thành một cộng sự viên của bọn lão phu. Lão ấy sẽ có đủ phương pháp đối phó với bọn lão đệ.

Yến Thanh điềm nhiên thốt:

- Chỉ sợ không dễ dàng như các vị tướng tượng đâu! Vương Nhất Tề có thể đối phó với bất cứ người nào trong Cái Bang nhưng lão ấy sẽ bất lực trước Vu bang chủ! Phong Vân Tẩu Vu Phi là con người cực kỳ tinh minh, đầy đủ cơ trí...

Trần Lượng biến sắc mặt:

- Lão đệ nói sao! Vu Phi sẽ đến đây! lão ta là một trong hai người hẹn đến đây?

Yến Thanh tiếp:

- Chọn ngày hôm nay hành sự là Trần lão lắm lớn đó! Trần lão mạo nhận Vương Nhất Tề dọa nạt ai thì được nhưng phủ nhận luôn chương môn nhân của mình thì đúng là một việc buồn cười thật!

Trần Lượng lộ vẻ khẩn cấp:

- Vương lão quý đáng chết thật! Tại sao không cho lão phu biết Vu Phi sẽ đến đây?

Yến Thanh tiếp:

- Lão không cho biết là vì lão đâu biết Vu Phi sẽ đích thân đến đây! Chứ nếu đã biết thì khi nào lão lại để cho Trần lão mạo nhận như thế này. Bây giờ Trần lão làm sao để bỏ cứu sự sơ xuất đó?

Trần Lương quay mình định bước ra ngoài.

Từ bên ngoài hai người bước qua cửa vào phòng.

Hai người đó một là lão nhân có thân vóc cao lớn, tay cầm chiếc Thúy Trúc Can mặt trắng râu còn đen thân thái thanh thản phiêu dạt, chính là Phong Vân Tẩu Vu Phi.

Một kia chẳng ai xa lạ chính là Long Vũ Điền.

Trần Lượng kinh hãi biến sắc vội lẽ lại mấy bước đặt một tay trên đỉnh đầu Yến Thanh cao giọng thốt:

- Các vị bước ra ngay nếu không thì tiểu tử này phải vỡ sọ!

Phong Vân Tẩu Vu Phi thoáng giật mình.

Nhưng Tào Hóa Thủ Long Vũ Điền hỏi:

- Trần huynh chế ngự được y sao? Vô ích! Dọa ai thì được khó dọa bọn tại hạ lắm! Phải biết bọn tại hạ phí công lắm mới chọn được y đó nhé! Thì y chẳng phải là tay hèn đâu!

Trần Lượng chưa kịp nói gì chợt nghe tay tê buốt.

Cổ tay của lão đã bị nắm cứng.

Trần Lượng trở mắt nhìn Yến Thanh trong khi Yến Thanh từ từ ngồi dậy.

Mạch môn đã bị chế ngự lão không còn một điểm công lực.

Lão kêu lên kinh khiếp:

- Tiểu tử! Thực sự ngươi là ai?

Yến Thanh cười nhẹ:

- Đã gọi là Yến lão đệ lại còn hỏi là ai, sao trở trêu thế? Là Lãng Tử Yến Thanh chứ là ai? Chúng ta đã từng gặp mặt nhau nhiều lần lắm rồi mà chẳng lẽ bằng hữu không nhận ra? Bằng hữu quả thật già nên sanh tật lắm lắm.

Trần Lượng hét:

- Ta hỏi thân phận chân chánh của ngươi! Lãng Tử Yến Thanh bất quá chỉ là một cái tên ngụy tạo! Võ công cỡ đó hẳn ngươi là một nhân vật có danh lớn trên đời chứ chẳng lẽ là một con người của bóng tối âm thầm, bình sanh chưa hề xuất đầu lộ diện?

Yến Thanh đáp:

- Lãng Tử Yến Thanh ngày trước là một kẻ của bóng tối âm thầm nhưng từ nay sẽ trở thành một tay dương danh trong thiên hạ. Mã Cảnh Long chỉ làm được mỗi một việc là giết chết Thiên Ma Lãnh Chủ, Mã Cảnh Long chỉ tiêu diệt được một cá nhân, tiêu diệt vào phút cuối khi cá nhân đó bị dồn vào cảnh cùng cực chứ còn Lãng Tử Yến Thanh này thì bằng vào sức một cá nhân đập vỡ một tổ chức một tập thể. Lãng Tử Yến Thanh với hai bàn tay một khối óc khuynh đảo Thiên Ma Giáo.

Trần Lượng muốn vùng thoát khỏi bàn tay chàng song không làm nổi được đành cười thảm thốt:

- Các vị chế ngự được lão phu song đừng mong thoát khỏi Thiết Ky Minh.

Yến Thanh a lên một tiếng:

- Thiết Ky Minh? Một minh hội! Một bang hội tân lập?

Trần Lượng cúi đầu thân mình nhũn lại rồi ngã xuống đất.

Lão không còn động đậy nữa.

Long Vũ Điền vội bước tới sờ tay vào ngực lão, bắt mạch lão, buột miệng thở dài buồn gọn:

- Chết rồi!

Yến Thanh kinh ngạc:

- Chết! Tại sao chết?

Long Vũ Điền đáp:

- Ngu huynh làm sao biết được! Lão không tự sát mà cũng không bị sát! Có điều đích xác là lão đã chết! Tâm mạch của lão đứt hết!

Vu Phi cũng kinh ngạc:

- Hay là lão vận công tự chấn đứt tâm mạch?

Long Vũ Điền đáp:

- Mừng tượng là vậy nhưng không thể bởi vì mạch môn của lão đã bị Yến Lão đè nắm cứng, lão không thể vận dụng công lực được.

Yến Thanh hỏi:

- Lão uống độc dược mà chết?

Long Vũ Điền banh mắt Trần Lượng quan sát rồi lắc đầu:

- Không! Không có hiện tượng gì chứng tỏ lão trúng độc. Nguyên nhân của cái chết là tâm mạch đứt, không một loại độc dược nào làm cho tâm mạch đứt được!

Vu Phi thở dài:

- Cái chết của lão đồng tình trạng với cái chết của Vương Thiếu Kỳ!

Yến Thanh kêu lên:

- Vương Thiếu Kỳ có phải là Vương Nhất Tề chăng! Lão ấy cũng chết rồi? Tại sao?

Vu Phi đáp:

- Lúc bốn bang chủ và Long huynh vào đây thì chính Trần Lượng tiếp đón. Lão ta hóa trang thành Vương Thiếu Kỳ. Bốn tòa trao đổi vài câu nói bằng ám ngữ liên lạc xong lão ly khai bỏ bốn bang chủ trong một gian mật thất. Bốn tòa hết sức kỳ quái nhưng chẳng hỏi han gì bởi Vương Thiếu Kỳ vẫn có tánh thận trọng có thể lo ngại cho sự an toàn của Long huynh sao đó nên tìm cách che dấu hành tung của bốn tòa. Dù sao thì thân phận của một bang chủ phải được giữ gìn bí mật. Đợi lúc lâu Vương Thiếu Kỳ đến, Vương Thiếu Kỳ này là người chân chánh chứ không phải là người giả mạo. Y gặp bốn tòa sừng sờ một chút rồi lấy lễ theo quy củ bốn bang ra mắt bốn tòa.

Yến Thanh hỏi:

- Nhân đó bang chủ mới phát hiện sự giả mạo!

Vu Phi gật đầu:

- Phải! Trần Lượng không biết mặt bốn tòa và Long huynh nên cho người đi gọi Vương Thiếu Kỳ đến nhận diện song kẻ được sai đi tìm chưa kịp đi thì Vương Thiếu Kỳ lại đến. Dù cho Vương Thiếu Kỳ có sanh tâm phản bội ích nhất cũng còn một điểm nhỏ lương tâm biết thủ lễ. Giả như y mất luôn điểm lương tâm đó thì cũng còn tập quán của cá nhân trọng tuân lễ thủ nghĩa. Cho nên vừa gặp bốn tòa y quên mà miệt tính vô làm lễ chào. Một Vương Thiếu Kỳ trước lạnh lùng thần nhiên, một Vương Thiếu Kỳ sau giữ trọn bốn phận. Trước và sau cách không dưới một giờ thì còn ai mà không nhận ra có hai Vương Thiếu Kỳ? Nếu có đến hai Vương Thiếu kỳ thì đương nhiên phải là một giả một thật! Thấy điều kỳ quái đó nên bốn tòa mới hỏi Vương Thiếu Kỳ...

Yến Thanh chớp mắt:

- Bang chủ hỏi như thế nào?

Vu Phi tiếp:

- Bồn tòa hỏi vậy chứ ngày nay y có còn nhớ đến bồn tòa chăng! Nghe hỏi như thế y biến sắc mặt bèn quỳ xuống nhận tội chết.

Yến Thanh lại chớp mắt:

- Y nói làm sao?

Vu Phi thở dài:

- Y nói y quy ẩn chưa được bao lâu bị người ta uy hiếp...

Yến Thanh thở dài:

- Không ai uy hiếp y cả! Những ai khác trong quý bang tại hạ không dám lạm phê phán chứ còn y tại hạ dám chắc là không một oai lực nào dọa nạt làm cho y cam tâm khuất phục! Trừ miếng mồi danh lợi là thứ hấp dẫn cực kỳ quyến rũ tuyệt đối! Đệ tử Cái Bang vẫn đã nghèo từ nguồn cội, Y từ nhiệm có thể là do một ước vọng thoát nghèo, ra ngoài đời lại gặp mỗi câu nhử tự nhiên y phải đớp như cá đớp câu! Bất quá, y chỉ do dự trong thời gian đầu thôi mà cái thứ danh lợi đó nếu từ là từ chối dứt khoát, cấp thời không hề đắn đo. Không nên đắn đo, càng đắn đo là càng bị quyến rũ, nghị lực kháng cự giảm dần... giảm dần...

Vu Phi lộ vẻ buồn:

- Dù sao thì y cũng đã chết rồi! Hãy bỏ qua cho linh hồn y được nhẹ nhàng đôi chút!

Yến Thanh hỏi:

- Y chết như thế nào?

Vu Phi tiếp:

- Bồn tòa tiếp tục hỏi y vừa nói đến ba chữ Thiết Kỳ Minh là ngưng trọng thần sắc rồi ngã xuống tắc thở luôn. Long huynh xác nghiệm xác y đoán định là y vận công chần dứt tâm mạch mà chết.

Long Vũ Điền thốt:

- Nhưng hiện tại tại hạ không dám đoán định bởi cái chết của Trần Lượng đặt nghi vấn cho cuộc tra cứu nguyên nhân. Lão Trần không vận công chần dứt tâm mạch thì Vương Thiếu Kỳ cũng có lẽ đồng trường hợp với lão Trần, đồng chết với một thủ pháp cực kỳ tà quái!

Yến Thanh suy nghĩ một chút:

- Việc đó xảy ra cách đây bao lâu rồi?

Vu Phi đáp:

- Không lâu lắm, sau khi Vương Thiếu Kỳ chết rồi bồn tòa và Long Huynh rời khỏi nơi này. Bọn bồn tòa vừa ra bên ngoài là gặp ngay hai phụ nhân do Vương Thiếu Kỳ giả bảo đi thu nhập Liên Liên và Tích Tích.

Yến Thanh hỏi:

- Bang chủ có thông tri cho hai cô nương đó chăng?

Vu Phi lắc đầu:

- Không, bởi vì Liên Liên và Tích Tích cũng biết phòng bị. Trước khi bảo hai nàng đến đây bốn tòa có phân phó cho hai nàng ấy rồi, phải chế ngự tất cả những người muốn tiếp cận hai nàng không chừa một ai chỉ chừa ba chúng ta thôi.

Yến Thanh hỏi:

- Bang chủ hẳn phải có phát hiện điều chi trong bang, bất lợi cho đại cuộc?

Vu Phi gật đầu:

- Một nửa số người do bốn tòa sai phái theo dõi hành động của Thiên Ma Giáo bị sát hại và chính người trong bang hại bọn đó. Truy cứu ra bốn tòa phát hiện hành tung của những người đó bị hai nàng hóa thân của Liên Liên và Tích Tích tiết lộ với đối phương.

Yến Thanh kêu lên:

- Có phải là hai nàng bị giết tại Vũ Hoa Đài đó không?

Vu Phi gật đầu:

- Phải! Chúng đi cùng Long huynh nhưng chúng lại liên lạc với một người khác mưu toan ám sát Long huynh, cũng may bốn tòa lại gặp Long huynh mới hay thiếu hiệp ước hẹn với Long huynh gặp nhau tại Vũ Hoa Đài. Bốn tòa chợt sanh ý muốn âm thầm theo dõi chúng để gặp mặt thiếu hiệp tại đó. Nhờ thế mà bốn tòa có dịp giết được kẻ ấy! Kẻ liên lạc với hai nàng hóa thân của Liên Liên và Tích Tích đó. Dĩ nhiên bốn tòa không thể chừa hai nàng ấy được!

Yến Thanh mỉm cười:

- Bang chủ cùng đền Hoa Vũ Đài với Long huynh! Đáng khen cho Long huynh thật, trong thời gian chớp mắt mà có thể biến kẻ đó ra thành mình!

Long Vũ Điền đáp:

- Ngu huynh có tài năng chi đâu lão đệ! Gã ấy sanh ra là vậy tướng mạo giống như đúc. Nếu bang chủ không xuất thủ sớm có lẽ ngu huynh cũng không phân biệt được ngu huynh với gã ai thật ai giả!

Yến Thanh à lên một tiếng!

Vu Phi tiếp nối:

- Chúng sắp đặt sẵn sau khi hạ sát ngu huynh xong thì kẻ giả mạo Long huynh đó sẽ hội hiệp với thiếu hiệp rồi cả ba tùy cơ hạ sát thiếu hiệp luôn.

Yến Thanh thở dài:

- Vậy mà tại hạ tưởng lầm bang chủ giết ba người đó cốt để che dấu hành tung của Long huynh và hai cô nương Liên Liên và Tích Tích!

Long Vũ Điền đáp:

- Việc che dấu hành tung bằng cách đó không ích gì bởi Điền Vũ Long là một con người giả tạo thì có thể tùy thời lúc mà biến mất.

Yến Thanh tắc lưỡi:

- Phải chi tại hạ nán lại đó một chút xiu nữa phi tang ba xác chết tránh đối phương phát hiện sự tình...

Vu Phi cười nhẹ:

- Hà tất phải nán lại làm gì! Giết chúng xong bốn tòa có để lại tên đệ tử ẩn nấp quanh đó chờ thiếu hiệp quan sát xong nhận ra ký hiệu chúng sẽ di tản xác chết đi nơi khác. Bốn bốn tòa thực ra không thể lưu lại đó lâu hơn chỉ sợ người của đối phương theo dõi đến nơi bắt gặp. Điều tối quan trọng là không nên để đối phương hiểu chính bốn tòa chủ sự việc đó!

Yến Thanh hỏi:

- Vương Thiếu Kỳ có biết hay không?

Vu Phi lắc đầu:

Y không biết đâu! Nếu y biết thì y ở lại đây chờ chứ không để người khác mạo nhận thay thế, bởi vì thông tri với y bốn tòa chỉ dùng dấu hiệu liên lạc thông thường, nói rằng bốn tòa muốn mượn nơi này làm chỗ hội thường một việc. Y không thể tưởng là chính bốn tòa đích thân đến đây. Trừ hai vị trưởng lão rất thân tín của bốn tòa không một ai biết là bốn tòa có mặt tại Kim Lăng.

Yến Thanh lại hỏi:

- Tại sao bang chủ lại có ý mượn nơi này để họp mặt?

Vu Phi đáp:

- Tại vì hai nữ nhân bị xử tử đó là con của Vương Thiếu Kỳ. bốn tòa đến đây có ý định hỏi y có biết hành vi của chúng không, y có liên quan gì không.

Yến Thanh thốt:

- Bang chủ sơ xuất quá! Phàm thuật cải sửa dung mạo thường đi đôi với y thuật, thuật này tinh thì thuật kia phải tinh mới được, xem cái hóa trang của gã Điền Vũ Long giả cũng biết sự việc đó có liên quan đến một danh y rồi. Bang chủ đáng lẽ phải hoài nghi Vương Thiếu Kỳ...

Vu Phi thở dài:

- Bốn tòa có hoài nghi chứ đâu phải không! Bởi hoài nghi nên cảnh cáo Liên Liên và Tích Tích phải hạ thủ trước nếu thấy động tịnh khác lạ, động thủ trước để làm chủ tình hình.

Yến Thanh hỏi:

- Nếu đối phương bất động thì hai cô nương đó làm sao phòng bị?

Vu Phi mỉm cười:

- Cái đó không đáng lo ngại. Bởi vì bốn tòa đã hạ lệnh cho chúng trừ khi nào bốn tòa có ám hiệu kêu gọi thì bọn chúng mới xuất hiện, bằng không thì cứ ẩn mặt bất động đừng để cho ai bắt gặp chúng. Bốn tòa không ra ám hiệu thì bất chấp trông thấy ai muốn đến gần chúng, chúng chẳng cần hỏi han gì hạ thủ đoạn chế ngự ngay.

Yến Thanh cau mày:

- Giả như đối phương có võ công cao hơn hai cô nương?

Vu Phi lại cười:

- Chúng theo học võ công với bốn tòa từ lúc chúng lên chín. Chúng đã trở thành đường chủ thuộc hàng sáu gút kiếm luôn chức hộ pháp Tinh Y Môn. Trong Cái Bang chúng được kể là những tay xuất sắc. Tuy chúng không sánh bằng hai vị chủ trên giang hồ chẳng có mấy kẻ thắng nổi chúng?

Long Vũ Điền thốt:

- Tại hạ không hiểu hai nàng có võ công cao như vậy!

Vu Phi tiếp:

- Trước kia chúng không để lộ thân phận là đệ tử Cái Bang tự nhiên Long huynh không hiểu được chúng biết võ công. Bốn tòa cho chúng theo phục dịch Long huynh cũng không ngoài ý tứ bảo vệ Long huynh đó! Bởi có sự cần thiết như vậy bốn tòa không thể sai phái hai thiếu nữ tầm thường.

Long Vũ Điền hơi thẹn:

Vu bang chủ! Tại sao bang chủ không nói sớm? Trong sáu năm qua tại hạ đối xử với hai nàng hết sức khinh bạc! Không bao giờ tại hạ xem trọng họ!

Vu Phi lắc đầu:

- Nếu cho Long huynh biết chúng là nghĩa nữ của bốn tòa thì liệu Long huynh có chịu tiếp nhận hay không?

Long Vũ Điền cúi đầu không đáp!

Vu Phi tiếp:

- Long huynh không nên khó chịu vì việc đó. Trách vụ của chúng là phục thị Long huynh thì nhất thiết buồn vui khổ sướng chúng phải nhận lãnh cả. Chúng được mài dũa uốn nắn thành những tay hữu dụng cho Cái Bang, cho đời, vì Cái Bang lấy việc giúp đời làm tôn chỉ. Con người ta có lớn lên trong cái khổ mới mong làm được một người trên người.

Long Vũ Điền trầm buồn ra mặt:

- Nhưng họ hy sinh thái quá!

Vu Phi nghiêm thần sắc:

- Phàm phục vụ đại nghĩa là chấp nhận hy sinh, trách vụ lớn hy sinh lớn. Chứ Long huynh không hy sinh đó sao? Bỏ một số hầu non thiếp trẻ tại Bách Hoa Sơn Trang giam mình trong cô quạnh tại bờ sông suốt sáu năm dài là một hy sinh trên sức người vậy. Con người chúng ta sống được bao lâu? Tính ra một quãng đời ngắn ngủi mà tuổi thơ và lão nhược đã chiếm hai phần ba trong số thọ rồi, còn một đoạn hoa niên thì lại mất hết sáu năm dài! Điều đó đâu phải mỗi ai cũng có thể làm được? Còn Yến thiếu hiệp thì khỏi phải nói!

Long Vũ Điền thở ra:

- Việc làm của tại hạ đâu đáng gọi là hy sinh! Sánh với hai vị tại hạ kém không còn kém hơn nữa được!

Yến Thanh hỏi:

- Vụ Thiên Ma Linh Chủ bị giết hai vị hiểu rõ ràng chứ!

Vu Phi đáp:

- Nghe qua cuộc đối thoại của thiếu hiệp và Trần Lượng bốn tòa đã hiểu rõ. Không ngờ Mã Cảnh Long lại táo bạo đến mức đó!

Yến Thanh thở dài:

- Tại hạ vẫn đoán định là Mã Cảnh Long song bằng vào sự kiện vừa rồi tại hạ ngờ rằng lão chỉ là một tên dọn cỗ, một tên khai lộ, một tấm bình phong và người ăn cỗ còn ở sau bức bình phong đó chưa xuất đầu lộ diện.

Hai đối tượng cùng giật mình.

Vu Phi vội hỏi:

- Do đâu thiếu hiệp cho rằng chẳng phải Mã Cảnh Long?

Yến Thanh đáp:

- Đến một mũi tiêu mà Mã Cảnh Long còn không tránh nổi thì làm sao lão ấy không chế được một tổ chức nghiêm mật? Theo tại hạ nhận xét thì cả Thiên Ma Lệnh Chủ cũng là người dọn cỗ nốt! Thiên Ma Giáo là một tổ chức đáng sợ, người chủ sự nhận xét sao đó nên thay đổi bức bình phong làm nên một cuộc chuyển tiếp giai đoạn và giai đoạn này được giao phó cho Mã Cảnh Long có thể thôi! Cho nên tiếng thì là Thiên Ma Giáo tan vỡ song ra thực lực vẫn tồn tại mà tồn tại gần như nguyên vẹn bởi vì chỉ mất đi có mỗi mình Thiên Ma Lệnh Chủ, sự mất mát của nhân vật đó lại nằm trong chương trình chuyển tiếp giai đoạn, như vậy cục diện vẫn còn y! Chúng ta hao phí lắm công phu, tâm huyết và thời gian chung quy vẫn chưa xoay được thế cờ!

Long Vũ Điền trầm ngâm một chút rồi thốt:

Tại hạ có cảm nghĩ tương đồng, nhưng người chủ sự thực sự là ai:

Yến Thanh tiếp:

Hiện tại chúng ta chỉ nghe nói đến ba chữ Thiết Ky Minh thời. Trước hết chúng ta phải khám phá ra cái minh hội đó là gì. Nhưng mọi nỗ lực của chúng ta bắt tất phải phát động từ Mã Cảnh Long. Mã Cảnh Long mà lâm vào thế cùng rồi thì đối phương sẽ hy sinh Mã Cảnh Long như đã hy sinh Thiên Ma Lệnh Chủ để bắt đầu một giai đoạn khác, với người dọn cỗ khác, chúng ta phải một lần phí công vô ích!

Vu Phi suy tư một lúc lâu, gật đầu:

Phải! Vậy thì chúng ta âm thầm quan sát theo dõi Mã Cảnh Long xem lão hoạt động như thế nào rồi sẽ hoạch định chương trình hành sự.

Yến Thanh lắc đầu:

Sau cuộc chiến bên bờ hồ tình thế đổi ngược, chúng ta thì hiện rõ lực lượng rõ rệt còn đối phương thì rút vào bóng tối, bí mật hơn lúc khoác chiêu bài Thiên Ma Giáo. Hiện tại có thể bảo là chúng ta âm thầm bị đối phương theo dõi chứ mình mong gì theo dõi chúng, ngoài một Mã Cảnh Long mà chúng ta đã khám phá. Cho nên chúng ta phải rút lui vào bóng tối, tạm thời ngưng mọi hoạt động. Phần bang chủ thì kiểm soát lại nội bộ, xem trong Cửu Lão Hội và Cái Bang có phần tử nào phản động để kịp thời diệt trừ. Phần tại hạ thì tìm cách truy cứu cái hội mang tên Thiết Ky Minh đó. Khi nào có tin tức quan trọng tại hạ thông báo liền với bang chủ. Tóm lại, tất cả phải dấn chân tại chỗ để đối nội, trừ tại hạ lãnh phần đối ngoại thôi.

Vu Phi hỏi:

- Thiếu hiệp định hướng phát động như thế nào?

Yến Thanh mỉm cười:

- Xin bang chủ miễn cho tại hạ phải nói trước chiều hướng phát động công tác. Bởi bang chủ là con người bộc trực, biết việc nào là theo dõi việc đó ngay, càng biết nhiều thì càng mệt. Mà trong vụ này thì bang chủ không thể dành trọn thời giờ chuyên đối ngoại vì thanh lọc hàng ngũ là điều tối cần trước mắt. Bang chủ thông cảm cho!

Vu Phi cải:

- Việc là việc chung, đâu thể để thiếu hiệp một mình mạo hiểm!

Yến Thanh tiếp:

- Biết vậy rồi, song chưa phải lúc dốc toàn lực. Phải chờ nắm vững cục diện rồi chúng ta sẽ cùng lao đầu vào cục diện cũng không muộn. Tại hạ dù chết đi bất quá chỉ là một cá nhân thôi, như chúng ta phí bỏ một viên đá đo đường. Còn như nếu bang chủ nhúng tay vào ngay từ lúc đầu nếu gặp điều bất hạnh là đại thể hỏng lớn! Viên tướng chỉ huy sa cơ thì toàn quân tan rã, đối phương nghiêm nhiên ngồi mát được ăn bát vàng. Bang chủ đừng quá cố chấp đòi hỏi một việc không đúng lúc, bằng mọi giá Cái Bang phải tồn tại vì Cái Bang là hậu thuẫn trong cuộc chiến diệt trừ ma đầu!

Vu Phi thở ra:

- Trường hợp của Vương Thiếu Kỳ và hai đứa con gái của y làm cho bản tòa mất cả tín tâm nơi Cái Bang.

Yến Thanh an ủy:

Không phải vậy đâu! Trái lại là một điều hay đó! Sự kiện đó nhắc nhở chúng ta nên đề cao cảnh giác nghiêm mật và kiểm soát nội bộ chặt chẽ hơn. Phải bắt hết những con sâu để bảo tồn nổi danh dành cho những người trung tín hưởng. Chẳng lẽ vì một vài thành tử xấu mà bang chủ lạnh lòng!

Chàng tiếp:

Bang chủ yên trí trở về đi! Không lâu lắm tại hạ sẽ chuyển tin tức đến tận bang chủ!

Vu Phi trầm ngâm một lát rất lâu, rồi vòng tay cáo từ:

- Vậy bốn tòa xin tạm biệt.

Rồi lão hỏi:

- Phương pháp liên lạc giữa chúng ta thế nào?

Yến Thanh đáp:

- Điều đó chúng ta không cần phải nghĩ, đến khi nào khẩn cấp tại hạ sẽ nhờ đến Hoa Liên Liên và Tích Tích. Đệ tử Cái Bang tràn lan khắp chốn lo gì không chuyển đạt được tin tức đến bang chủ!

Vu Phi gật đầu chào lượt nữa rồi bước ra.

Long Vũ Điền hỏi:

- Còn ngu huynh, lão đệ giao phó công tác gì?

Yến Thanh đáp:

- Tiểu đệ cần nghiên cứu một vài việc với Long huynh! Có lẽ tiểu đệ phải nhờ nhiều vào y thuật tân kỳ của Long huynh!

Long Vũ Điền buông nhanh:

- Ngu huynh sẵn sàng!

Yến Thanh tiếp:

- Trước hết chúng ta đi tìm Liên Liên và Tích Tích. Muốn tìm hai nàng phải hỏi dò nơi đối phương, tiểu đệ hy vọng họ không quá hăng say giết hết!

Cả hai dẫn nhau đi ra, đến dãy nhà bên cạnh cổng ra vào.

Có ánh đèn le lói từ một gian phòng chiếu ra.

Yến Thanh kêu lên:

- Liên Liên! Yến Thanh đây! Lên tiếng cho tại hạ biết đi!

Không ai lên tiếng.

Long Vũ Điền khẩn cấp ra mặt thốt:

- Không xong chắc là có việc gì xảy đến cho chị em họ rồi!

Y xô cửa toan bước vào.

Bỗng ánh kiếm chớp lên.

Yến Thanh nhanh tay chụp hai cổ tay cầm kiếm gọi:

- Liên Liên! Yến Thanh đây! Yến Thanh thật đây!

Hai thanh kiếm đứng là của Liên Liên và Tích Tích.

Liên Liên thở phào hỏi:

- Sao hai vị không đi với nghĩa phụ? Nghĩa phụ đâu?

Yến Thanh đáp:

Bận việc gấp bang chủ đi trước rồi.

Rồi chàng tặc lưỡi tiếp:

- Tại hạ không biết ám hiệu nên không liên lạc bí mật được với hai cô nương thành thử một phen phải đứng tim! Cũng may nhờ bang chủ cho biết trước có phòng bị chứ nếu không thì đã mất mạng được hai lưỡi kiếm đó rồi!

Long Vũ Điền cũng lè lưỡi lắc đầu:

- Vu bang chủ nói võ công của hai cô nương rất cao, tại hạ không tin! Bây giờ mới thấy rõ sự thật!

Liên Liên và Tích Tích cười, tỏ vẻ khiêm tốn.

Liên Liên thốt:

- Chị em tôi thấy hai vị chứ, song đối phương sành thuật cải sửa dung mạo nên bắt buộc phải dè dặt.

Yến Thanh hỏi:

- Bây giờ hai cô nương tin chưa?

Liên Liên gật đầu:

- Chiêu Hồng Vân Tác Nguyệt trong thủ pháp độc môn của họ Hoa tại Hoa Sơn do Yến gia vừa phát xuất đủ chứng minh thân phận của Yến gia. Ngoài Yến gia ra còn ai biết xử dụng chứ!

Nhìn bảy xác chết trong phòng, Yến Thanh thở ra:

- Không còn một mạng sống sót?

Liên Liên đáp:

- Năm người chết ở phía trước là do kiếm của chị em tôi. Còn lại hai người bị điểm huyết chị em tôi định hỏi cung song chúng gan lỳ, tra khảo cách nào cũng không chịu hé răng. Sau cùng chúng tôi dùng đến pháp Phân Câu Thổ Cốt, chúng chỉ nói có ba tiếng.

Yến Thanh chớp mắt:

- Thiết Ky Minh?

Liên Liên kinh ngạc:

- Sao Yến gia biết? Chúng thoát xong là chết liền. Một cái chết ly kỳ!

Long Vũ Điền hỏi:

- Có phải chết vì tâm mạch đứt chằng?

Liên Liên gật đầu:

- Sao Long lão gia biết? Thật tình tôi không tin lắm. Đâu Long lão gia khám nghiệm lại xem! Hoặc có nguyên nhân nào khác?

Long Vũ Điền cười khổ:

- Bất tất! Tại hạ đã khám nghiệm hai xác chết rồi, không còn có một nguyên nhân nào khác nữa.

Liên Liên thốt:

- Nhưng chúng thuộc hạng tầm thường, không thể vận công bứt đứt tâm mạch được!

Long Vũ Điền tiếp:

- Nghi vấn tại điểm đó! Tại hạ không hiểu tại sao!

Chợt Yến Thanh kêu lên:

- Tiểu đệ biết!

OOo